

Plakát-vers

Házunkon leng az ablak szárnya, repdes...
Ma tartsál ki, próbáld meg, ne ejts könnyet.
Szemed töröld le, s ami volt, felejtsd el.
— Arcunk kissé fakóbb, s szívünk erősebb.

És mosolyodj el, pirulj ki még szebben,
Csak járj, ne félj, már nem törsz össze semmit.
Mert minden szebb, eső után a csendben:
Mi, a szülőthön, s a temetők is.

S ki tudja, hová veti április az árnyát,
Ha akkor lehullunk vágytalan, törötten, —
Ha nem vagyunk ablak, mely kifeszíti szárnyát,
Hogy egész szobánk az egekbe röppen.

Ballada

Te voltál a lányok legszótlanabbja,
zavart, észrevétlen, sápadt arccal...
Hej, mért is nem cseperedtél magasabbra,
magasabbra bár félarasszal.

Egy éjjel csapkodott az eső haragja,
vérszomjasan, bőszen, hajcsárharaggal.
Hej, mért is nem nőttél magasabbra,
magasabbra bár félarasszal.

Mert hogy fölötötted magad a vén eperre ajtód előtt,
te, a senkilánya, s lógtál sárga arccal —
mezítlen lábad ott lengett a sár fölött,
alig egy félarasszal.

MIROSZLÁV ANTICS

Ford.: FEHÉR FERENC